

1.

Оскільки смерть певна, але час
смерті непевний, то що важливіше?

Пема Чодрон

12 ЧЕРВНЯ, 2013

7:45

Після нещодавнього ремонту аеропорт Ньюарк-Ліберті просто блищить. На кожній лінії контролю безпеки стоять вазонки, щоб відвернути увагу пасажирів від думки про те, як довго їм доведеться чекати. Люди при-туляються до стін або сидять на валізах. Вони прокину-лися ще до світанку; чути втомлені голосні позіхання.

Коли сім'я Адлерів доходить до початку черги, вона завантажує свої ноутбуки та взуття у великі лотки. Брюс Адлер знімає ремінь, згортає його в рулон і акуратно кладе поруч із коричневими лоферами в сірий пласти-ковий контейнер. Його сини безладніші, вони кидають кросівки поверх ноутбуків і гаманців. Шнурки звисають із бортика їхнього спільного лотка, і Брюс не може втри-матися, щоб не закинути їх усередину.

На великій прямокутній табличці біля них видніється текст: «Усі гаманці, ключі, телефони, коштовності, електронні пристрої, комп'ютери, планшети, металеві предмети, взуття, ремені та їжу просимо скласти в пластикові контейнери. Усі напої й товари, що незаконно перевозяться, потрібно викинути».

Брюс і Джейн Адлери обступили свого дванадцятирічного сина, Едді, поки чекали на проходження через охоронну рамку. Їхній п'ятнадцятирічний син, Джордан, стояв осторонь, поки його сім'я не пройшла перевірку.

І тут він заявляє офіцерові, який обслуговує рамку:
— Я відмовляюся проходити перевірку.

Працівник підіймає на нього погляд.

— Що ти кажеш?

Хлопець засовує руки в кишені й повторює:

— Я відмовляюся проходити через цю рамку.

Працівник, здається, горлає до всіх навколо:

— У нас тут ВІДМОВА!

— Джордане, — гукає його батько з дальнього кінця кімнати. — Що ти робиш?

Хлопець знизує плечима.

— Тату, це опромінення усього тіла. Це найнебезпечніший і найменш ефективний скринінговий апарат на ринку. Я читав про нього, і не збираюся через нього проходити.

Брюс стоїть майже за десять метрів і розуміє, що йому не дозволять повернутися через той сканер, щоби приєднатися до сина. Він вирішує мовчати. Батько не хоче, щоби Джордан ляпнув щось іще.

— Відійди вбік, хлопче, — каже офіцер. — Ти затримуєш чергу.

Після того як хлопець виконав наказ, офіцер говорить:

— Дозволь повідомити, що було б набагато легше та приємніше пройти через цю машину, ніж дозволити тому чоловікові обшукати тебе. Ці обшуки дуже ретельні, якщо ти розумієш, що я маю на увазі.

Хлопець відкидає волосся із чола. За останній рік він підріс на п'ятнадцять сантиметрів і дуже витягнувся. Як у матері та брата, його кучеряве волосся росло так швидко, що він не міг дати йому ради. Його батько мав коротке й сиве волосся. Сивина з'явилася, коли Брюсові було двадцять сім, того самого року, як народився Джордан. Батько любить показувати синові свою шевелюру й казати: «Дивися, що ти зробив зі мною». Хлопець помічає, що батько так пильно дивиться на нього, ніби намагається передати синові бодай краплинку здорового глузду.

Урешті Джордан каже:

— Є чотири причини, чому я не буду проходити через цю машину. Хочете їх почути?

Офіцер безпеки зацікавлено дивиться на нього. Він не єдиний, хто звернув увагу на хлопця, усі пасажери навколо нього починають прислухатися.

— О боже, — бурмоче собі під ніс Брюс.

Едді Адлер поклав свою руку в руку матері, уперше за щонайменше рік. Коли він спостерігав за тим, як його батьки пакували речі для переїзду з Нью-Йорка до Лос-Анджелеса (батько назвав цю пригоду «Великим збуренням»), у нього заболів живіт. Тепер хлопчик відчуває, як його нутроці починають булькотіти, і задумується, чи немає тут десь поблизу вбиральні. Він каже:

— Треба було залишитися з ним.

— З ним усе буде гаразд, — відповідає Джейн, намагаючись швидше заспокоїти себе, аніж сина.

Погляд її чоловіка прикуто до Джордана, але вона не може змусити себе дивитися на нього. Замість цього вона зосереджується на приємному відчутті від дотику до руки своєї дитини. Їй так цього бракувало. «Стільки всього можна було б вирішити, — думає вона, — якби ми просто частіше трималися за руки».

Офіцер випинає груди.

— Ну ж бо, здивуй мене, хлопче.

Джордан загинає пальці.

— По-перше, я вважаю за краще обмежити вплив радіації на своє тіло. По-друге, я не вірю, що ця технологія якось запобігає тероризму. По-третє, мене верне з того факту, що уряду навіщось потрібні фото моїх яєць. І, по-четверте, — він робить вдих, — я думаю, що поза, якої людина змушена набувати всередині цієї рамки — з піднятими руками, наче її грабують, — призначена для того, щоби змусити людину почуватися безсилою і приниженою.

Агент транспортної служби більше не всміхається. Він озирається навколо й не розуміє, чи цей хлопець, бува, не робить із нього дурня.

У кріслі колісному, припаркованому неподалік, сидить Кріспін Кокс, який чекає, поки охорона перевірить його крісло на наявність вибухівки. Старий не йме віри. Перевірити його засіб пересування на наявність вибухівки! Якби він мав хоч один вільний подих у легенях, то також відмовився би від цієї перевірки. За кого ці дурні себе мають? За кого вони його мають?

Хіба не досить того, що він змушений сидіти в цьому кріслі й пересуватися з доглядальницею?

— Та обшукайте вже нарешті того хлопця, — гаркає він.

Старий виголошує вимоги десятиліттями, і до нього майже завжди дослухаються. Тенор його голосу ламає нерішучість працівника, як каратист — дошку. Він показує Джорданові іншого офіцера, який наказує юнакові розставити ноги й витягнути руки. Його сім'я із жахом спостерігає, як грубо якийсь чоловік рухає рукою між ногами їхнього хлопчика.

— Скільки тобі років? — запитує офіцер, зупиняючись, щоб поправити гумові рукавички.

— П'ятнадцять.

Він робить кисле обличчя.

— Діти рідко сюди потрапляють.

— А хто до вас потрапляє?

— Переважно хіпі, — він на мить замислюється. — Або люди, які колись були хіпі.

Джордан примушує своє тіло завмерти. Агент мацає його джинси на поясі, і це доволі лоскотно.

— Можливо, я стану хіпі, коли виросту.

— Я закінчив, — каже чоловік. — Забирайся.

Возз'єднавшись із родиною, Джордан усміхається. Він забирає свої кросівки з братових рук.

— Ходімо, — говорить Джордан. — Ми ж не хочемо запізнитися на літак.

— Поговоримо про це пізніше, — відповідає Брюс.

Брати йдуть коридором. Тут є вікна, за якими вдалині видніються хмарочоси Нью-Йорка — рукотворні гори зі сталі та скла, що пронизують блакитне небо.